

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **DHL Global Forwarding (CZ) s.r.o.**, se sídlem Na Strži 1702/65, Praha 4, zastoupený JUDr. Hanou Nenadálou, advokátkou se sídlem Apolinářská 445/6, Praha 2, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2015, č. j. 3 Af 20/2012 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

Dodatečným platebním výměrem Celního úřadu Praha 2 ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5278-1/2010-176400-021, bylo žalobci doměřeno clo podle čl. 220 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, v relevantním znění (dále jen „celní kodex“), a to ve výši 318 826 Kč.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které Celní ředitelství Praha rozhodnutím ze dne 24. 5. 2012, č. j. 6788/2012-170100-21, zamítlo a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdilo.

Žalobce napadl rozhodnutí Celního ředitelství Praha žalobou u Městského soudu v Praze, v níž zejména namítal, že se celní orgány nevypořádaly s tím, že již před

samotným celním řízením proběhla dne 22. 10. 2007 kontrola zboží celním orgánem, jež byla zaznamenána v protokolu o kontrole zboží ze dne 23. 10. 2007, č. j. 1014/07-170300-02. Žalobce měl tedy právo se domnívat, že pokud kontrolor v okamžiku kontroly nepojal podezření o správnosti sazebního zařazení, jsou údaje o sazebním zařazení správné, a na základě tohoto závěru žalobce uvedl příslušné podpoložky do celního prohlášení. Dále se žalobce dovolával čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, podle kterého se neprovede dodatečné zaúčtování, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení. Chyba celního úřadu vyplývala podle žalobce z jeho aktivního chování a byla způsobená kumulací kontroly zboží a následného propuštění tohoto zboží do navrženého režimu, neboť celní úřad neměl námitky ohledně sazebního zařazení zboží v okamžiku kontroly, ačkoli mu tyto údaje v době kontroly byly známy.

Celní ředitelství Praha, které ve věci původně rozhodovalo, bylo ke dni 31. 12. 2012 zrušeno spolu s ostatními celními ředitelstvími a celními úřady zřízenými podle zákona č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky. Působnost Celního ředitelství Praha jako orgánu rozhodujícího o odvoláních proti rozhodnutím celních úřadů přešla dle § 82 odst. 1 a 2 a § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, na Generální ředitelství cel (dále jen „žalovaný“).

Městský soud v Praze předmětnou žalobu rozsudkem ze dne 24. 2. 2015, č. j. 3 Af 20/2012 - 56, zamítl. V odůvodnění rozsudku městský soud konstatoval, že stěžovatel směřuje v žalobě tři nesouvisející úkony celního úřadu, které mají odlišný účel a nejsou zaměnitelné. Zaprvé, kontrola provedená dne 22. 10. 2007 byla zaměřena na zjištění, zda dováženým zbožím nedochází k porušení práv k duševnímu vlastnictví, a v rámci této kontroly celnímu orgánu nepřísluší zkoumat sazební zařazení zboží. Následně na základě podaného celního prohlášení celní úřad rozhodoval o propuštění zboží do navrženého celního režimu. Celní úřad přitom posuzoval, zda je dané zboží způsobilé k tomu, aby mohlo být propuštěno, avšak nezkoumal s tím současně správnost zařazení zboží do sazebníku pro účely výpočtu cla. Dalším úkonem byla kontrola toho, zda navržené zařazení předmětného zboží do celního sazebníku skutečně odpovídá charakteru zboží. Účelem této kontroly je ověřit, zda bylo clo vybráno ve správné výši. Teprve v tomto momentu celní úřad zkoumá, zda údaje v celním prohlášení odpovídají charakteru a účelu zboží v souladu s celní nomenklaturou. Celní orgán se tak dle městského soudu nedopustil pochybení ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, když po kontrole ohledně možného porušení práv k duševnímu vlastnictví ani v rámci rozhodnutí o propuštění zboží do daného celního režimu neupozornil žalobce, že jím zamýšlené sazební zařazení zboží je nesprávné. Městský soud proto shledal, že se žalobce nemůže úspěšně dovolávat dobré víry vycházející pouze z toho, že celní orgán při předcházející kontrole nevzněl žádné námitky ohledně sazebního zařazení zboží, neboť v dané věci byl výsledek kontroly z hlediska ochrany práv k duševnímu vlastnictví pro dané rozhodnutí irelevantní.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

pokračování

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a pro vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že není pravdou, že celní orgán neměl v době provádění částečné kontroly zboží žádné podklady týkající se zařazení zboží, neboť při provádění částečné vnitřní kontroly dne 22. 10. 2007 celní úřad provedl ztotožnění přepravovaného zboží s předloženými doklady. Celní úřad měl k dispozici všechny obchodní faktury a přepravní doklady včetně údajů o sazebním zařazení zboží a věděl, že obsahem kontrolovaného kontejneru jsou části kol. Celní úřad toto zboží, popsané a zařazené v celním prohlášení jako „*náhradní díly jízdních kol*“ propustil svým rozhodnutím ze dne 8. 8. 2007, e. č. 07CZ170300-1272724-1, do režimu volného oběhu, přičemž disponoval všemi nezbytnými doklady, včetně záznamu o provedené kontrole zboží ze dne 23. 10. 2007, č. j. 1014/07-170300-02. Součástí celního prohlášení byl i rozpis zboží ke kontejneru č. MSCU 9556445 a faktury za zboží GMT-14-3, ze kterých vyplývá, že v tomto případě bylo dovezeno 568 ks rámu, 568 ks řízení a řidítek a taktéž 568 ks pedálů a pedálového ústrojí, včetně 568 ks kol. Celní prohlášení bylo celním úřadem přijato okamžitě, bez jakýchkoli námitek.

Stěžovatel má za to, že částečná vnitřní kontrola provedená dne 22. 10. 2007 byla kontrolou ve smyslu čl. 42 celního kodexu, neboť se jednalo o kontrolu zboží předloženého k celnímu řízení, tedy se jednalo o kontrolu dle celních předpisů a nelze uzavřít, že se jednalo o kontrolu vztahující se pouze na práva vyplývající z duševního vlastnictví. Celní orgán měl povinnost výsledky kontroly použít i při rozhodnutí o propuštění zboží do režimu volného oběhu a pro stanovení výše cla, kdy měl celní orgán možnost ověřit si správnost údajů uvedených v celním prohlášení ve vztahu k zařazení zboží. S ohledem na obsah protokolu ze dne 23. 10. 2007, kde je uvedeno, že kontejner obsahoval jednotlivé, zde specifikované části jízdních kol, nelze uzavřít, že tato kontrola se týkala pouze dodržování předpisů o ochranných známkách. Stěžovatel dále odkázal na čl. 37 ve spojitosti s čl. 4 body 13 a 14 celního kodexu a uvedl, že výsledky celních kontrol jsou pro celní orgány závazné.

Stěžovatel je přesvědčen, že částka cla dlužného ze zákona nebyla v daném případě zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, tedy následkem jednání Celního úřadu Praha 2, který, ač měl veškeré podklady, rozhodl o propuštění zboží do režimu volného oběhu s jeho sazebním zařazením jakožto „*náhradní díly jízdních kol*“ a vyměřil clo dle tohoto sazebního zařazení. Stěžovatel pak nemohl žádným rozumným způsobem zjistit, že zboží patří do podpoložky „*nekompletní nesmontovaná jízdní kola mající podstatné rysy kompletních jízdních kol*“, přičemž jednal v dobré víře a dodržel všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení. Není tedy pravdou, že příčinou nezaúčtování předmětné částky cla bylo uvedení nepravdivých údajů o sazebním zařazení v celním prohlášení. Celní prohlášení bylo kompletní a poskytovalo všechny nezbytné doklady a takový popis zboží, že celní úřad měl možnost zjistit, že došlo k nesprávnému sazebnímu zařazení. Celní orgán si musel být vědom toho, jakou komoditu kontroluje, a měl dostatečný prostor k tomu, aby případné sazební nesrovnalosti objevil

ještě před propuštěním zboží. Podle stěžovatele byly naplněny podmínky pro neprovedení dodatečného zaúčtování cla ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušit napadený rozsudek a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s názorem městského soudu, dle něhož účelem kontroly uskutečněné dne 22. 10. 2007 bylo provedení ztotožnění přepravovaného zboží v ložném prostoru kontejnerů se zaměřením na to, zda tímto zbožím nejsou porušována práva z duševního vlastnictví. V rámci této částečné vnitřní kontroly orgány neposuzovaly sazební zařazení zboží, a ani nemohly, neboť tato kontrola proběhla ve vztahu ke zboží z kontejnerů č. CBHU 615984-0 a CBHU 166612-2, jež je zbožím řešeným toliko v případě vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Afs 60/2015. V posuzovaném případě však celní prohlášení č. 07CZ170300-1272724-1 bylo podáno již dne 27. 7. 2007 a týkalo se zboží v kontejneru č. MSCU 9556445.

Následně na základě podaného celního prohlášení celní úřad rozhodl dne 8. 8. 2007 o propuštění zboží do režimu bez jeho kontroly, tedy bez ověření, ve smyslu čl. 73 odst. 1 celního kodexu. Provést kontrolu zboží za účelem ověření údajů uvedených v přijatém celním prohlášení je právem celního úřadu, nikoliv jeho povinností. Podmínky pro dodatečné doměření cla na základě následné kontroly zboží byly splněny. Provedená kontrola nemohla být dle žalovaného kontrolou ve smyslu čl. 42 celního kodexu, a to z hlediska předmětu dotčené kontroly (ověření porušování práv k duševnímu vlastnictví) ani z hlediska toho, jaké konkrétní zboží bylo kontrolováno.

Závěrem žalovaný podotkl, že zmiňovaný čl. 42 celního kodexu typově vůbec neupravuje „kontrolu“, kterou by prováděly celní orgány, ale jen umožňuje deklarantovi, aby si před podáním celního prohlášení ověřil vlastnosti zboží, a mohl tak podat celní prohlášení se správnými údaji. Z uvedených důvodů proto žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podstatu sporu v projednávaném případě představuje posouzení otázky, zda v důsledku kontroly celního orgánu provedené dne 22. 10. 2007 a následného rozhodnutí celního orgánu o propuštění zboží do režimu volného oběhu pozbyly celní orgány

pokračování

oprávnění následně zkontrolovat správnost sazebního zařazení daného zboží, jak ho deklaroval stěžovatel, a případně doměřit clo.

O obsahově obdobných kasačních stížnostech téhož stěžovatele ovšem již rozhodoval pátý senát Nejvyššího správního soudu rozsudkem ze dne 27. 11. 2015, č. j. 5 Afs 72/2015 - 36, který se týkal dodatečného vyměření cla ve výši 577 679 Kč, a rovněž i šestý senát rozsudkem ze dne 2. 12. 2015, č. j. 6 Afs 60/2015 - 47, který se týkal dodatečného vyměření cla ve výši 511 772 Kč (s tou odlišností, na níž upozornil již žalovaný, že ve věci sp. zn. 6 Afs 60/2015 bylo clo doměřeno za totéž zboží, které bylo předmětem kontroly dne 22. 10. 2007, což ovšem nemělo rozhodující vliv na posouzení věci). Nejvyšší správní soud v obou případech kasační stížnost shodně zamítl.

Vzhledem k uvedenému již všechny výše shrnuté kasační námitky byly Nejvyšším správním soudem v citovaných rozsudcích podrobně vypořádány, a proto považuje zdejší soud za dostatečné odkázat na jejich odůvodnění.

Ve zmíněném rozsudku ze dne 27. 11. 2015, č. j. 5 Afs 72/2015 - 36, Nejvyšší správní soud konkrétně konstatoval:

„V projednávané věci stěžovatel nečiní spornou výši doměřeného cla, tedy nebrojí proti tomu, že by žalovaný zboží, jehož se celní prohlášení týkalo, zařadil nesprávně, resp. v rozporu s celním sazebníkem. Fakticky pouze opakovaně polemizuje s postupem celních orgánů v případě prováděných kontrol, tento považuje za nesprávný a v konečném důsledku vedoucí právě k dodatečnému vyměření cla.

Jak již správně uvedl městský soud, stěžovatel zaměňuje jednotlivé úkony celních orgánů, které mají odlišný účel. V rámci kontroly, jejímž předmětem bylo, zda dováženým zbožím nedochází k porušení práv duševního vlastnictví, celnímu orgánu nepřísluší zkoumat sazební zařazení zboží. Následně na základě podaného celního prohlášení celní úřad rozhodoval o propuštění zboží do navrženého celního režimu; přitom posuzoval, zda je dané zboží způsobilé k tomu, aby mohlo být propuštěno, avšak nezkoumal s tím současně správnost zařazení zboží do sazebníku pro účely výpočtu cla. Pochybnosti o správnosti celního zařazení nabyt celní orgán v rámci následné kontroly, na jejímž základě bylo stěžovateli clo doměřeno.

V daném případě, jak vyplývá ze záznamu o kontrole ze dne 23. 10. 2007, č. j. 1014/07-170300-02, byla provedena kontrola kontejnerů č. CBHU 615984-0 a CBHU 166612-2 (tedy jiných kontejnerů než těch, jejichž obsahem bylo nyní posuzované zboží) po příjezdu na centrální kontejnerové překladiště v Praze Uhřetěvsi, kde jsou prováděny nejrůznější kontroly před tím, než je zboží deklarantem navrženo k přidělení některého celně schváleného určení. Kontrola byla zaměřena na ztotožnění přepravovaného zboží a na ochranné známky; tedy byla prováděna za účelem případného odhalení zboží neoprávněně opatřeného ochrannou známkou.

Odhlédne-li Nejvyšší správní soud již od té skutečnosti, že předmětem kontroly dne 22. 10. 2007 bylo jiné než nyní posuzované zboží (zboží na kontejneru TCKU 9852966 [pozn.: v nyní posuzované věci se jednalo o zboží v kontejneru č. MSCU 9556445]), konstatuje, že stěžovatel nepřípadně dovozuje souvislosti kontroly prováděné za účelem odhalení padělků či

napodobenin s kontrolou prováděnou za účelem ověření sazebního zařazení zboží. Pokud je na zboží umístěna ochranná známka, není zboží posuzováno v rámci kontroly prováděné za účelem odhalení padělků či napodobenin podle jeho sazebního zařazení, ale podle toho, zda majitel dané ochranné známky dal dovozci svolení s označením předmětného zboží jím registrovanou ochrannou známkou.

Stěžovatel neměl legitimní důvod se domnívat, že kontrolor v rámci kontroly práv duševního vlastnictví provedl rovněž kontrolu celního zařazení, nadto ze záznamu o provedené kontrole (jejím rozsahu a obsahu) ani taková skutečnost nevyplývá. Je třeba uvést, že kontrola dodržování práv duševního vlastnictví ani nemohla být prováděna za účelem ověření sazebního zařazení předmětného zboží, neboť taková kontrola se provádí až na základě podaného celního prohlášení na propuštění zboží do navrženého režimu, tedy až v tomto okamžiku celní úřad kontroluje údaje uvedené v celním prohlášení v porovnání se skutečným stavem.

Pokud stěžovatel v této souvislosti poukazuje na článek 42 celního kodexu, který umožňuje deklarantovi, aby si před podáním celního prohlášení ověřil vlastnosti zboží, je tento odkaz v projednávané věci zcela nepřipadný. Obdobně je nepřipadný odkaz na čl. 68 celního kodexu, neboť tento upravuje postup celního úřadu až po podání celního prohlášení. Teprve podáním prohlášení vzniká právo celního úřadu kontrolovat podané celní prohlášení, doklady k němu přiložené a kontrolovat zboží a případně odebírat vzorky. Kontrolu dováženého zboží, která byla u stěžovatele provedena, tudíž nelze podřadit pod článek 68 celního kodexu, neboť se jedná o úkon v rámci celního dohledu, který je upraven v článku 37 celního kodexu. Stěžovateli nelze ani přisvědčit, pokud tvrdí, že příslušné podpoložky celního zařazení uvedl do celního prohlášení v důsledku přístupu celní správy, neboť celní prohlášení podal z vlastní vůle, a to z důvodu propuštění zboží do určitého režimu, přitom je odpovědný za údaje v něm rovněž z vlastní vůle uvedené. Na základě článku 199 prováděcího nařízení k celnímu kodexu vzniká deklarantovi podáním podepsaného celního prohlášení odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení, za pravost přiložených dokladů a dodržení všech povinností v souvislosti s propuštěním zboží do daného celního režimu. Správnost údajů a pravost předložených dokladů si deklarant může nechat ověřit v souladu s článkem 42 celního kodexu, a to poté, co bylo zboží předloženo k celnímu řízení. Stěžovatel tedy mohl využít tohoto práva; v daném případě tak neučinil, byť se výše uvedeného článku nyní dovolává.

Stěžovatel se nemůže důvodně dovolávat ani dobré víry; v daném případě se totiž nejednalo o kontrolu, o kterou by s odkazem na čl. 42 celního kodexu požádal stěžovatel; nemohl se tedy domnívat, že se jednalo o kontrolu související se sazebním zařazením zboží, přitom jak již bylo uvedeno výše, takové zaměření kontroly nevyplývá ani ze záznamu o kontrole ze dne 23. 10. 2007. Nelze rovněž usuzovat z faktu, že zboží bylo propuštěno do volného oběhu, že celní orgány fakticky schválily zařazení zboží pod příslušné položky celního sazebníku. Při rozhodování o propuštění zboží totiž není současně rozhodováno o správnosti jeho zařazení; celní orgány v případě každého jednotlivého dovozu nemohou objektivně vždy důkladně přezkoumávat správnost sazebního zařazení ještě před tím, než rozhodnou o propuštění zboží do navrženého režimu. Předmětem řízení o propuštění zboží do určitého režimu není schvalování celního zařazení zboží, ale právě jen otázka, zda jsou splněny předpoklady pro propuštění zboží do režimu volného oběhu. Při rozhodování o propuštění zboží do volného oběhu není současně rozhodnuto o správnosti jeho zařazení podle celního sazebníku. K ověření správnosti zařazení zboží jsou celní orgány oprávněny provést následnou kontrolu, pokud v jejím rámci je zjištěno

pokračování

chybné zařazení zboží, je povinností celních orgánů clo vyměřit, resp. doměřit ve správné výši. Legitimní očekávání osoby povinné platit clo jsou hodna ochrany jen tehdy, pokud celní orgány samy poskytly základ pro takové očekávání. Tak tomu v dané věci zcela zjevně nebylo.“

Nejvyšší správní soud se i v nyní posuzované věci s uvedenými závěry ztotožňuje a neshledává žádný důvod, proč by se od nich měl jakkoli odchýlit.

IV. Závěr a náklady řízení

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. června 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu